

[Lone Dybkjær]

man ser, med hvilken entusiasme fiskerne i Lofoten sender tørfisk til Italien, kan man godt forstå, at mange nordmænd ikke mener, et EU-medlemskab egentlig er nødvendigt. De har i forvejen det, de vil have. Men derfor skal vi naturligvis fra dansk side gøre, hvad vi kan for at få de fire lande med; visionen skal fastholdes.

Men når nu visionen er et stærkt udvidet forpligtende samarbejde i Europa, er det også nødvendigt, at vi gør os nogle tanker om, hvordan vi kan forestille os at samarbejdet videre skal håndteres, for at fortsætte pr. automatik vil være helt utænkeligt. Det vil ganske enkelt hverken teknisk eller folkeligt kunne fungere på den nuværende facon, hvis antallet udvides fra 12 til op over 20.

I denne diskussion har Danmark en særlig rolle at spille; nej, nej forpligter. Det store nej i 1992 og det lille ja i 1993 signalerer, at vi ikke bare kan køre videre i samme spor.

Den danske befolkning opfatter ikke Europaprojektet som sit projekt, og det er afgørende, at den kommer til det, hvis det skal lykkes.

Efter vores opfattelse er det derfor bl.a. nødvendigt, at vi ud over for det første at sætte fokus på beskæftigelsen for det andet også koncentrerer os om det voksende bureaukrati – og i den sammenhæng er der hos mange en fornemmelse af, at vi er ved at etablere en ny international elite, som bestemmer over os – og for det tredje får en demokratisk udvikling, som naturligt er koblet til åbenhed og nærhed. En inddragelse af befolkningerne på en anden måde end i dag er nødvendig, hvor vanskeligt det end kan være.

Statsministeren lagde i sin tale megen vægt på beskæftigelsen, og det er rigtigt. Det er en vigtig forudsætning for en folkelig opbakning i Europa, at dette spørgsmål er centralt placeret på dagsordenen.

Jeg tror, de fleste vil opleve det som ret ligegyldigt med etableringen af et indre marked, fri kapitalbevægelse og arbejdskraft, der kan gå over grænserne, hvis vi alligevel må konstatere, at vi har 20 millioner arbejdsløse i Europa, og at arbejdsløsheden vokser.

Vi skal være realistiske, sådan som hvidbogen også synes at være. Det meste vil stadig skulle foregå på det nationale plan, men der er ting, der kan og skal foregå på det internationale plan, f.eks. er det afgørende at lægge be-

skatning på ressourcer og forurening og i mindre grad på arbejdskraft.

Danmark må presse på for at få sådan en omlægning. Uden den vil vi få et ringe miljø, der ikke løser de problemer, vi står over for; heller ikke med hensyn til beskæftigelsen.

Det andet hovedproblem er bureaukratiseringen og fornemmelsen af, at vi er ved at etablere en europæisk elite. For at tage det sidste først: Ser man på de udsagn, der er om optagelsesprøverne for at arbejde i Kommissionen, er man da ikke i tvivl om, at der skal nogle helt ekstraordinære evner til. Det er naturligvis vigtigt, at man har de nødvendige og tilstrækkelige kvalifikationer – det er bedre end de politiske udpegninger, som vi f.eks. kender fra FN – men når det er sagt, kan man godt spørge sig selv, om rekrutteringssystemet er rigtigt, og om de mennesker, vi får fat i på denne måde, er de rigtige. Som en parentetisk bemærkning vil jeg sige, at antallet af kvinder som embedsmænd ikke er dramatisk for Europas fremtid, for vi rekrutterer jo embedsmænd for Europas fremtid. Uanset om vi kan lide det eller ej, er det Kommissionen, der spiller ud, og Kommissionen er afhængig af sit embedsapparat, og i Kommissionen skulle jo være personer, der bedre end folk med udgangspunkt i de nationale regeringer kunne se, hvad der var det fælles bedste.

Det får vi nødvendigvis ikke fat i på den måde, vi i øjeblikket udtager folk på. Vi risikerer at få en international elite, som er fjernet fra folket og derved i virkeligheden i ringe grad er i stand til at se, hvad folkets vision er.

Så til bureaukratiet: Med det mener jeg f.eks. EF's blokeringer af nationale initiativer. Der er adskillige eksempler på, at der kan gå et halvt til et helt år, inden EF får notificeret et nationalt initiativ – det mener jeg landbrugsministeren vil kunne bekræfte – og det til trods for, at dette nationale initiativ har udgangspunkt i direktiver eller forordninger fra EF-Kommissionen selv.

Det vil sige, at i en lang række sammenhænge kommer EF til at virke som en møllesten og ikke en dynamo. Hertil kommer, at der er en tendens til at blande sig i alt, stort og småt. Der er problemer, der ikke skal løses af Kommissionen, f.eks. kan man spørge sig selv om, hvad man skulle med et skoforsålingsdirektiv. Godt nok er det trukket tilbage nu, men blot det, at